

ZVEZDE ZOVU

ARETÉ
IZDAVAČKA KUĆA

Naslov originala
Miha Mazzini
ZVEZDE VABIJO

© *Miha Mazzini*

© *Za slovensko izdajo Mladinska knjiga Založba d. d.,*
Ljubljana 2016. Vse pravice pridržane.
Translation copyright © 2018 by Areté

Za izdavača: Nina Gugleta

Zbirka: Juventus
Urednik: Nina Gugleta
Prevod: Nina Gugleta
Lektura: Irina Vujičić
Korektura: Aleksandra Dundžerski
Grafičko oblikovanje: Jana Vuković
Štamparija: Kontrast, Beograd
Tiraž: 1000
Izdavač
Areté, Beograd

ZVEZDE ZOVU

Miha Macini

Prevod

Nina Gugleta

1.

'Problemi!', pomislila je Ana kada je ugledala dečake naslonjene na zid kako pružaju noge na trotoar. Pravila se da ih ne vidi i jače stegla kaiš ranca, kao da u njemu traži podršku. Disanje joj se ubrzalo i stopala su htela da ga prate, zbog toga je morala da se koncentriše na njih i da ih kroti. Približavala se dečacima dok su čekali i polako se povlačila prema ivičnjaku.

Prvi je nosio preterano debele patike, izgledale su, kao da ih je naduvavao umesto obuvao. Ana je krajičkom oka motrila na pokrete. Ništa. Nije bilo nijednog zvuka. Čak ni automobili više nisu prolazili. Tišina u njenim ušima počela je da bruji.

Druge noge čekale su u pocepanoj platnenoj obući, don je blago zevao, kao da je tek počinjalo da mu bude dosadno. Zanjihale su se, Ana je usmerila pažnju ka njima i nije okrenula glavu, telo joj se naježilo, koža je htela da vidi. Nesvesno je pružila korak.

Iznenadni udarac u prednju stranu gležnja uhvatio ju je kao kuka i povukao.

Pala je na dlanove i kolena.

„O, pasemo travu!”, rekao je dečak u platnenim patikama, bubuljičav i širokih ramena, te povukao nazad nogu kojom ju je sapleo. Odsekao je rukave na majici pošto je hteo da obavesti prolaznike o satima koje provodi u teretani.

„Što se podmećeš?”, dodao je i već se smejao. Okrenuo se prema trećem: „Tvojih je godina, a?”

Najverovatnije, ali je dečko odmah krenuo da odmahuje glavom.

„Ova je još slinava!”, rekao je i namreškao pege koje su mu prekrivale lice, tako da su mu svetle lokne skakale s lica.

Ana je skočila na noge i stisnula zube. 'Ne smem da pla-

čem!', naredila je sebi. Nije htela da pogleda dlanove, pekli su je i činilo joj se da je svaki kamenčić grize i da hoće da se sakrije u njenom mesu. Pantalone koje je prethodnog dana išla da kupi, da bude lepa prvog dana priprema za muzičko takmičenje, lepile su joj se za kolena. 'Krv?', uplašila se.

Stisnula je ranac k sebi. Kutija u njemu izgledala joj je čitava.

„Šta imaš unutra?“, rekao je srednji. „Kad si pala, čuli smo zvukove kao iz crtaća.“

Nasmejao se samom sebi. Mlađi ga je odmah pratio, a prvi je klimnuo glavom.

„Šta te briga!“, procedila je kroz zube i htela da potrči, ali ju je obuzeo bes. Znala je da ne postupa pametno, stvarno bi trebalo da ode, a ujedno je htela da doda još gomilu psovki. Okretale su se naglavačke u njoj, mešale sa svim drugim rečima, bolom i suzama tako da su se pretvorile u preveliku grudvu i kroz usta joj nije izašlo baš ništa. Mogla je samo da stegne pesnice i da se trese.

„Oooooooooo, kako se plašim!“, rekao je srednji. Počeli su da se smeju. Dodao je još: „Mala, pali, dok se još samo šalimo!“

„Gubi se, slinava!“, dobacio je najmlađi.

Okrenula se i htela je da krene kada je najmlađi ispružio nogu. Primetila ga je na vreme i odskočila. Besno je šutnula prema patici, ali on se dovoljno brzo sklonio.

„Uuuuuu!“, govorili su stariji momci uz smeh.

Tada je ženski glas iza Aninih leđa pitao: „Koliko Čaka Norisa treba da bi se maltretirala devojčica?“

Iznenadeno su se okrenuli k visokoj plavuši u majici s koje je odštampani dlan pokazivao srednji prst. Nosila je farmerice koje su kroz namerno pocepane rupe otkrivale delove kože, oko gležnjeva zavezane platnene patike i kosu skupljenu u konjski rep. Obrve je jako namazala debelim po-

tezom, usne istakla pretamnom crvenom, a u desnom uhu sijao joj se niz minduša.

„Tri, ako su idioti iz susedne zgrade”, odgovorila je samoj sebi.

„Ej!”, skoćio je srednji. Plavuša i on pogledali su se mrzovoljno. Bili su približno iste visine. „Zašto se mešaš u nešto što te se ne tiče?”

„Možda zato da biste bili manje hrabri?”

Vođa se usiljeno nasmejao i pokazao besprekorne zube. „Vreme je”, dodao je. „Trebao neko da te nauči ponašanju. I pazi sad: ja se javljam.”

Pogledala ga je prezrivo i iskrivila usta, kao da grize truo limun.

Dečko je stegao pesnice ispred stomaka i napeo mišiće. Bicepsi su poskoćili kao na paradi.

Drugari su stali svako na jednu stranu pored njega, a i Ana je šmugnula pored plavuše, još uvek stegnutih pesnica. Gledala ih je s toliko mržnje da bi morali da popadaju po podu, kao udareni čekićem, bar sudeći po pritisku koji je osećala u glavi.

Plavokosa je iz zadnjeg džepa izvukla sveščicu i u nju udenutu hemijsku olovku. Iz sve snage je udarila gornjim delom o stub ulične rasvete, olovka je pukla i vrh je promilio za nekoliko centimetara.

„Moći ćeš i dalje da vežbaš”, mirno je objasnila, „moraceš samo da moliš druga da te isprati do sprava. Posle ćeš ih već prepoznati sam, dodirom, nije problem.”

Nabildovani nije mogao da skloni pogled s vrha koji je stajao sasvim miran. Na licu mu se videlo kako po glavi prevrće pokrete koje je video u filmovima, i žali što se nije upisao na onaj kurs samoodbrane.

Stajali su, zaglavljani.

Jutarnje sunce preprećilo im je senke tako da su legle

jedna uz drugu.

Plavokosa je pogledala najmlađeg, trgao se i spustio pogled. Koraknuo je unazad i razbio statičnost. Svi su se razmakli.

„Neću da se bijem sa ženama, to mi je ispod časti”, izjavio je srednji i s gađenjem pljunuo na pod.

Mali je glasno potvrdio, prvi je samo nešto promumlao.

Plavokosa je uhvatila Anu ispod pazuha i povukla je za sobom. Obe su morale da se trude da ne hodaju prebrzo.

Zaustavile su se na ćošku i plavokosa je glasno odahnula: „Kako si?”

Ana je vadila kamenčiće iz dlana, i da je bila sama, stajala bi. Srećom, nije ih bilo puno. Zatim je proverila pantalone, nisu bile pocepane, samo uprljane, a na levom kolenu pokazala se mala tamnocrvena fleka. Počela je da ih čisti, jauknuła, sklonila ruke i nastavila da trlja odeću na leđima.

„Sve je u redu”, kazala je kad je završila. „Dobro je da si došla! Hvala ti!”

„Stanujem u istoj zgradi kao i tvoja baka, četvrti sprat, i hodala sam iza tebe”, odgovorila je plavokosa.

Ana joj je pružila ruku: „Ja sam Ana!”

„Kaja!”, predstavila se i pogledala izgrebani dlan pred sobom. „Misliš da te neće boleti ako ti stisnem ruku?”

Nasmejale su se i dotakle se zglobovima.

„Sutra će već biti bolje. Dobro, ili prekosutra. Pre ili kasnije. U kom smeru ideš?”, pitala je Kaja.

Ana se zburnjeno okrenula oko sebe. „Mislim... Juče smo baka i ja išle u ovom smeru... da vidimo... U salu za fizičko u osnovnoj školi...”

„A, ja isto. Idemo zajedno.”

„Ti isto ideš na pripreme?”, pitala je Ana.

„Da.”

„Hoćeš da budeš pevačica?”

Kaja je zastala i tražila reči. „Duga priča”, rekla je na kraju. „Ne mogu da objasnim na brzinu. Ti? Bićeš pevačica?”

„Ne”, odmahнула je glavom Ana, „ja...”, i napravila izraz kao da ovog puta ona pregleda zapleteno klupko i traži nit koju će da zgrabi i povuče kako bi je raspetljala u priču.

Dugo je trajalo zato ju je Kaja prekinula sa osmehom: „Nema veze, idemo, već kasnimo malo.”

Hodale su jedna pored druge, zatim je Ana prekinula tišinu: „Koliko imaš godina?”

„Šesnaest”, odgovorila je Kaja i pogledala je: „A ti?”

„Imaću trinaest.”

„Za koliko?”

Ana je kiselo skupila usta. „Za pet meseci. Slobodno kaži, ionako svi govore da sam niska za svoje godine.”

„Porašćeš, i ja sam se izdužila u zadnjih nekoliko godina. S deset su me vređali da sam debela.”

„Stvarno?”

„Stvarno. Dugo pevaš?”

Ana je odmahнула: „Mama i tata su otišli još jednom na medeni mesec i zamolili su baku da budem kod nje do kraja raspusta. I, ona je... super, pa sam mislila.” Opet se izgubila u raspletu priče. Ovog puta je prestala sama: „Ne. U školi pevam u horu, ali nisam ništa posebno.”

Kaja ju je pogledala preko ramena i tako dugo nije sklonila pogled da se skoro zaletela u uličnu svetiljku. „Ovako nešto nisam nikad čula ni od koga.”

„Pa, kad je istina...”

Ćutke su nastavile put. Kaja je iz džepa izvadila telefon i počela da kucka. Ana je proverila rukom da li je njen još uvek u bočnom džepu ranca, potom ga je svejedno, za svaki slučaj, izvadila. Izgledao je neoštećen.

Kajini palčevi otplesali su svoje i dok je sklanjala tele-

fon, promrmljala je, više za sebe: „Morala sam da mu kažem.”

Ana je malo oklevala pre nego što je pitala: „Dečku?”

Kaja je udahnula i namrštila čelo. „Robertu!”, izdahnula je. Iznenada joj se lice smračilo i ogorčeno je dodala: „Skoro.”

Ana nije bila uporna. Nakon nekoliko koraka započela je novu temu: „Stvarno bi ga ubola u oko, da je počeo da te tuče?”

„Ne”, odmah je odgovorila Kaja i potom se zamislila i dodala: „Zapravo, ne znam. Kad bih bila jako ljuta... ili uplašena... Jesi li primetila možda kako možemo u trenutku da se promenimo? Da postoji ljuta Ana, uplašena Ana, tužna Ana... i da se ne poznaju baš dobro među sobom?”

Popravila je rep kao da iz njega cedi vodu.

Ana je ćutala i duboko se zamislila. Učinilo joj se da je čula nešto jako pametno i krišom je pogledala Kaju s divljenjem. S vremenom joj je tišina postala preteška, strah i ljutnja ustupili su mesto nekakvoj lakoći koja joj je udarila u glavu, i zakikotala se: „Jesi li videla onog malog? Zalepi se za starije i misli da je frajer. Kada je ozbiljno, onda se povuče. Seronja.”

„Dobro je da se povukao, inače bismo još uvek stajali tamo ili bi nas vozila hitna pomoć.”

Ana se složila i postalo joj je malo neprijatno što je izustila takvu glupost.

Kaja je nakon nekoliko koraka dodala: „U suštini nije seronja, samo je malo izgubljen.”

„Kako znaš?”, pitala je Ana.

„Zato što mi je on brat.”

2.

Simon se trudio da gleda ispred sebe, međutim, pažnja

mu je neprestano bežala ka Petru koji je ispred sebe divlje gurao ručke fitnes mašine. Sprava je cvilila i poskakivala, metalna užad trljala su se jedno o drugo, a tegovi su udarali. Petar je disao sve pliće, već je istovremeno krkljao i režao, bubuljice su mu potamnele, i Simon je nehotice počeo da se ponaša kao kornjača: noge i ruke povukao je ka sebi, kao da hoće da ih sakrije u telo koje ne prekriva oklop, zato se pribio o baštenski zid od siporeks ploča. Zatvorio je oči iako je znao da ne bi smeo. Ugledao je senke kako podižu ruke, udaraju, neko je viknuo. Osećao se malo i usamljeno, levu ruku je naslonio na zid; njegovo krkljanje mu je pomoglo da postane svestan gde je i otvorio je oči.

Petar je skočio sa sedišta i s visine ga šutno. Na presvlači je ostavio trag patike i kapljica znoja.

Pozvonio mu je telefon i kada je pogledao u njega, u trenutku se smirio, kao da je pritisnuo prekidač. Čitao je poruku i smeškao se, potom je na brzinu otkucao odgovor.

Seo je na spravu, na vlastiti otisak i znoj. Prvo je pogledao Koksa koji je ispravljao jezik svojih sjajnih patika, a potom i Simona. „Mali, idi po izotonik!”

Bacio je metalni novčić i Simon ga je spretno uhvatio.

„Hoćeš i ti?”, pitao je Koksa.

„Hmhm... ne.”

Petar je mrzeo oklevanje prilikom jasnih naređenja, zato je Simon brzo otrčao iz ozidanog dvorišta. Jedva se video sa ulice, krila ga je metalna građevinska ograda, a sve više i grmlje koje je raslo uz nju. Pre nekoliko godina zgradili su to veliko parče zemlje pored železničke stanice i buldožerima iskopali nekoliko rupa, zatim se radnici više nisu vratili. Porasla je trava i grmlje, iz središnje rupe nastalo je smeđe jezero koje je podnosilo i najveću vrućinu. Petar se više puta pohvalio kako je sopstvenim radom i trudom napravio svoju teretanu na otvorenom, i što je još važnije, nešto

za šta niko nie znao i što je bez svih dozvola. Dok je pričao, uvek bi tu zastao i ponovio: bez svih dozvola.

Simon je Petra i teretanu prvi put video prošle godine, iz voza. Nije se više sećao odakle su se vraćali, a lokomotiva je već usporavala, jedva da su klizili po šinama. Mamu je letnja vrućina uspavala, a Kaja mu je udovoljila i otvorila prozor. Stala mu je iza leđa, za svaki slučaj, što ga je istovremeno iritiralo i pružalo osećaj sigurnosti. Stajao je na radijatoru i laktovima se prilepio na ivicu spuštenog prozora. Između predgradskih kuća i prodavnica automobila vozili su se pored bloka, njihovog doma, koji je zamenilo iskopano tlo gradilišta. Vetar koji ga je hladio polako je prestajao, bicikli su cvileli i sestrina žvakaća guma mirisala je na cimet. Vagon je prošao pored drveća, Simon je ugledao sakrivenu teretanu i priliku, za koju još uvek nije znao da se zove Petar, kako divljeg i pobedonosnog lica podiže tegove koji su bili kao da si ih precrtao iz stripa. Simon nije mogao da skine pogled, buljio je u prizor, iako ga već odavno više nije bilo, i Kaja ga je opomenula da su stigli. Želeo je tu snagu i pobeđu, tu neustrašivost i samostalnost. Već sledećeg dana odvezao se tamo biciklom, parkirao ga pored puta i pažljivo se prikrao. Ploče na ulazu bile su zaglavljene i zaključane debelim lancem i jakom bravom. Vratio se dan kasnije i dugo oklevao pre nego što je ušao. Petar ga je isterao. Prvi put rečima, narednih dana je za njim bacaio kamenje. Nije ga pogodio nijedan, a svaki je zboleo.

Zimi je tretana bila prazna, na lancu su se nakupile ledenice, a brava je postala štapić u providnoj lizalici. Simon je hodao pored ograde i pronašao otvor kroz koji je prošao na gradilište. Konačno mu se isplatilo to što je bio nizak za svoje godine. A pošto je povrh toga bio i koščat, mogao je da gazi po smrznutom snegu, a da ne propada kroz njega. Kada je došao do ploča oko teretane, provirio je između njih

i ugledao tužan prizor: ogoljene sprave čekale su umotane u plastičnu foliju, oblepljene debelom srebrnom trakom izgledale su kao zastrašujuća trupla nezemaljskih robota. Sneg je polomio krov od dasaka, koji ih je štitiio od kiše. Po netaknutoj belini bili su posuti ptičji tragovi.

Na proleće se sve promenilo. Simon dugo nije išao da pogleda pošto se plašio strašnog osećaja da je nepoželjan, kamenja koje leti da bi oteralo, a ne pogodilo. Kada više nije mogao da izdrži i kada se, ni sam nije znao kako, našao ispred ulaza, Petar ga je pozdravio mahnuvši rukom: „Hej, mali, dođi, ići ćeš po tonike!”

I stvarno je odlazio.

U međuvremenu je sedeo na spravama, i kada su mu oba mišićavka, nakon nekoliko dana, dozvolila upotrebu pod uslovom da uvek sve namesti u prvobitno stanje, krenuo je da vežba. U početku su klimali glavama, zatim su počeli da mu pokazuju kako i šta, i u tim trenucima Simon je imao osećaj da lebdi uprkos tegovima koje je gurao od sebe. Uveče, nakon tuširanja, dugo se gledao ispred ogledala i pipao mišiće. Bio je u pravu, stvarno su rasli.

„Šta radiš toliko dugo tamo unutra?“, mama je više puta vikala na njega. „Ponašáš se kao žena!”

Samo se osmehnuo.

Trčao je i držao limenku između dlanova za poklopac i dno tako da ju je što manje dodirivao. Petar nije voleo toplu pića, u maloj trgovini na kraju ulice postali su ekološki svesni i počeli su da naplaćuju kese. Zadihan je strčao sa ulice i skoro se smrznuo kada je čuo Petrov povišeni glas koji je čuvao samo za strance i nikad ga nije koristio ni pred njim ni pred Koksom: „Šta ti radiš ovde?”

Ugledao je nepoznata leđa i zaobišao ih je u najvećem mogućem luku.

Na kratko ošišan mladić, u trenerci i majici iz koje su videla mišićava ramena, mirno je odgovorio: „Živim tamo preko...”, klimnuo je glavom prema zgradama u daljini, „i mislio sam da ovo ne bi bio loš prostor za trening. Koliko naplaćujete?”

Petar je stiskao usne i izgledalo je kao da uživa. Čak je i Kokska više zanimao novajlija od vlastitih patika.

„Ne možeš da plaćaš novcem”, rekao je Petar.

„Čime onda?”, stranac je i dalje ostao miran. Simon mu je zavelo, on bi već zbog samog tona Petrovog glasa propao u zemlju tako duboko da bi mu kosa izgledala kao busen trave.

„Moraš da imaš osnovnu kondiciju da bi uopšte mogao da počneš. Imaš li je?”

Novajlija je slegao ramenima i pogledao Simona: „A ovaj?”

Kako ga je Simon zamrzeo tog trenutka!

„Nas dvojica podižemo tegove, a on limenke za nas.”

Simonu se odgovor učinio tako duhovit da se nasmejao. Odmah je shvatio da njegov smeh pada u tišinu prigradskog letnjeg dana i da Petrova šala zapravo za njega nije pohvalna. Brzo je ućutao.

„Možeš li da napraviš trista vojničkih?”, pitao je Petar.

Novajlija je slegao ramenima. „Ovde?”, dodao je nakon kratke pauze.

„Ne, tamo”, Petar je ivicom brade pokazao prema izlazu. „Ovde treniraju samo oni koje sam prihvatio u društvo.”

„Okej.”

Posetilac je polako krenuo prema ulici i svi su ga pratili.

Kuće na suprotnoj strani izgledale su kao da su sagrađene još onda kad su lokomotive ispuštale dim i paru, od koje su postale jednako zamagljeno smeđe, kao da su nastale od blata na gradilištu. Asfalt se završavao pored kočeva zabije-

nih ispred pruge, nekada ofarbanih u crveno i žuto. Pored njih stajao je parkiran auto koji se nije pomerio toliko dugo da sada više to nije ni mogao. Oronule gume su klonule i nošenje vozila prepustile zardaljoj osovini.

Stranac je ostavio telefon na ivicu ulice, prepleo prste i savio ih tako da su pukli. Simon nije znao kako će takvo zagrevanje da mu pomogne u poskocima.

Dečko je čučnuo, naslonio se na dlanove, istegao noge, savio ih, skočio.

„Jedan”, počeo je.

Skakao je kao robot i brojao.

Simon je bio svestan da tiho broji pored i da ga izdaju usne koje se pomeraju. Uhvatio ih je zubima i prestao.

Prvih pedeset poskoka novajlija je napravio kao robot, zatim je počeo da ga izdaje dah. Glas mu se utišao, brojevi su skakali iz dna pluća kao da eksplodiraju sa izdahom.

Na prašnjavim dlanovima pojavile su mu se sitne crvene tačke, krvavi tragovi kamenčića, i polako su se rascvetale.

Gladaoci su stajali oko njega i nesvesno ga pratili savijanjem glava: dole, gore. Dole, gore.

Dole, gore.

I onda, iznenada, bez vidnog uzroka, na sto dvadeset i šest, mladić je ispravio noge. Pao je i zaurlao od bola. Prevalio se na leđa, uhvatio iznad kolena, lice mu se iskrivilo i stegnuto je zajecao.

„Pazi kakve steroide kupuješ”, rekao je Petar i klimnuo glavom, kao da očekuje zahvalnost za savet.

Simonov prvi instinktivni pokret bio je trk ka povređenom, ali ga je Petrov glas zaustavio i podsetio da je na strani pobjednika. Osetio je prezir prema tom luzeru koji se valja po podu, dok Petar stoji iznad njega, s rukama na bokovima.

„Izguglaj burpee 300 i videćeš kako to radimo mi, profesionalci”, dobacio je Petar i okrenuo se. Koks ga je imiti-

rao, a Simon nikako nije mogao da se otrgne od bolnog lica ispred sebe.

Mladić se preturio na bok i ispružio ruku prema telefonu.

Petar je priskočio i više ga je čušnuo nego šutnuo vrhom patike, tako da je telefon poleteo i nestao u travi.

„Moraćeš više da se potrudiš”, nasmejao se i krenuo s Koksom prema teretani. A Simon ih je pratio. Kada su nestali u prolazu, zastao je i psovao samog sebe kakav je slabić. Nadao se da ga niko ne vidi i znao je da to ne bi smeo da uradi, ako želi da postane snažan, ali svejedno je otrčao do trave, potražio telefon i dao ga povređenom.

3.

„O, kakav loš vazduh”, devojka je pred vratima pokrila nos dlanom, napravila korak unazad i okrenula se prema ženi u sivom odelu: „Mama, saznaj kada ću ja biti na redu!”

Crvenokosoj na ulazu u fiskulturnu salu sledio se sjajan i razvučen osmeh kojim je pozdravljala svakoga. Podigla je levu obrvu i razmenila poglede sa angažovanim studentima koji su u ruci držali nalepnice i flomastere.

Kaja je zaustavila Anu, koja je htela da stane u red, i šapnula joj: „Vidi sad ovo!”

„Poznaješ ih?”

„Moja drugarica iz razreda, Viktorija, njena mama Katarina, sluge i večna drama.”

Stajale su nekoliko metara iza njih i gledale scenu.

Viktorija je prepustila mesto majci koja se hladnim i ljubaznim glasom obratila ženi na vratima: „Koji redni broj imamo i kada dolazimo na red?”

„To ne znam, pošto...”

„Dajte mi broj, molim.”

„Prezime?”, pitala je crvenokosa i nije se više kezila.

Nije bilo ničega bahatog i glasnog u ženi ispred nje, isijavala je moć, ali ne osobe koja ju je osvojila, već one kojoj moć pripada oduvek i ne može da zamisli svet u kojem joj ne bi. Majka i ćerka bile su, na prvi pogled, lepe, a na drugi pogled, nije bilo moguće utvrditi koliko imaju godina pošto su obe imale ofarbanu kosu, s nadogradnjom kod Viktorije, obilno nanesen puder i na njega nacrtano lice. Ličile su na lutke u izlogu. Majčino čelo nije pravilo nijednu boru dok je pričala.

Žena na ulazu je na elektronskoj tablici potražila prezime i shvatila da su platile za pet osoba, iz čega je mogla da zaključi samo jedno: „Vidite, vaša grupa...”

„Počeli ste da brojite od hiljadu?”

„Da.”

„Prosečna dužina današnje pop-pesme je dvesta dvesta tri sekunde, i ako za svakog ko nastupa potrošite još dodatne dve minute, onda moja ćerka neće nastupiti danas, već sutra.”

„Eeee...”

Studenti su se pogledali, jedan je izvukao iz džepa mobilni i počeo da računa. Na kraju je klimnuo glavom.

Žena na vratima je pokušala da se sabere: „Da, ali...”

„Doći ćemo sutra”, rekla je Katarina i već se okretala. „Pa da. Potreban nam je pristup kolima, zbog opreme.”

„Mogli ste prilikom prijave da štiklirate koji instrumenti su potrebni vašoj grupi.”

„Nije grupa, samo je moja ćerka, Viktorija, i niste imali napisano to što joj je potrebno. Molim vas da se pobrinete da sutra bude sve sređeno. Hvala na saradnji i doviđenja.”

Žena i muškarac koji su pratili majku i ćerku nisu izgledali iznenađeno. Osmehnuli su se u znak izvinjenja osoblju pred vratima i otišli.

„Hvala, mama!”, rekla je Viktorija i kad su prolazile pored Ane i Kaje, mama ju je zaustavila.

„Viktorija, zar ovo nije tvoja drugarica iz odeljenja, Kaja?”

„Jeste, mama”, ćerka se široko osmehnula tako da su zubi zasijali previše belo, dok Kaju nije ni pogledala.

Majka joj se osmehnula. „Zdravo, Kajo, kako si?”

Viktorija je gledala privezak koji joj je visio s torbice.

Majka je pričala s njom jednako zvanično kako i s vartarkom: „Viktorija, pozdravi svoju drugaricu. Znaš šta ti uvek govorim?”

Viktorija se vrhom jezika počevala po ivici usana, pre nego što je odgovorila: „To da su ljudi iz socijalno ugroženih porodica vredni naše ljubaznosti kao i svi drugi?”

Majci je pala brada, kao da je progutala nešto metalno. „Viktorija, molim te!” Okrenula se prema Kaji: „Kajo, izvini, nije tako mislila. Zar ne, Viktorija?”

„Naravno da ne”, zacvrkotala je Viktorija i odmah dodala: „Ćao!”

„Doviđenja”, rekla je mama i otišle su.

„Šta je to bilo?”, Ana je jedva zaustila.

„Viktorijin putujući cirkus”, odmahnula je Kaja. „Jedan mora da je njen učitelj pevanja, ženska je sigurno kozmetičarka, šta radi treći, ne znam. Sve da nastup naše Viktorije bude savršen. U školi je isto, samo što je tamo prati grupa gusaka koje se smeškaju svemu što kaže i slažu se sa svim što uradi.”

„I kod nas postoji takva grupa gusaka, ali nije tako strašno...”, i dalje se čudila Ana.

„Ili samo ti nisi meta većine njihovih bubica”, kiselo je dodala Kaja. Ana je ostala bez reči.

„Išla bi samo pored?”, začudila se portirka i morala je da raširi oči kako bi stvarno videla Kaju. Na licu joj je još uvek bio šok nakon razgovora s Viktorijinom mamom, koji

se pretvorio u spoznaju da će dan biti naporan.

„Jesi li prilikom prijave rekla koju ćeš pesmu da pevaš, imamo li muziku?”

„Da.”

Potražila je Kajino prezime na tablici i više dodala sebi u bradu: „Platila si. Kako god želiš. Pozvaće te, svakako, ali ne moraš da izađeš na scenu ako nećeš.”

„Hvala”, rekla je Kaja i pošto je gospođa na vratima proverila još Aninu uplatu, studenti su na nalepnici već prepisali brojeve prijave i bezvoljno, nimalo nežno, jednu pritisli Ani na jaknu, a Kaja ih je sprečila rukom i sama zalepila nalepnicu nasred stomaka, tačno na vrh slike ispruženog srednjeg prsta.

Mogle su još samo da sednu na sredinu fiskulturne sale. Pokupili su stolice iz učionica i manje stavili ispred. Na njima su se gužvali roditelji, većinom mame koje su se kačile na svoju decu i ljubaznim osmesima neprijateljski ocenjivale jedna drugu. Frizerke su juče i jutros radile prekovremeno i pegle su se još uvek hladile kod kuće. Čak su se i prodavci odeće zadovoljno smeškali nad dnevnim pazarom. Neka deca bila su tako mala da je izgledalo kao da će zameniti dojkju mikrofonom.

Tinejdžeri su se nabili u zadnji deo dvorane, neki u šarenim kostimima u kojima su imitirali svoje pevačke idole. Trenutno popularni držali su se leve strane, dok su bivši i većinom mrtvi sedeli desno. Među njima bilo je najviše Majkla Džeksona, a između čak i Kurt Kobejn, sudeći po boji kose, frizuri i bradi. Čačkali su telefone, a većini su iz ušiju visile slušalice.

Srednji deo sale pripao je zakasnelima i onima koji nisu bili među legendama ili napaljenim roditeljima: stariji, grupa čak u narodnim nošnjama, vlasnici instrumenata, čak i neprepoznatljivih, i kao šlag na tortu, zbunjene face koje su

vagale da li da pobegnu sada ili na prvom odmoru. Većina njih grizli su nokte, neki skoro i telefon, a ostali su stezali pesnice ili tabanima udarali svako svoj ritam.

Kaja i Ana sele su u jedini red koji je imao još dva slobodna sedišta na početku. Koščatoj tinejdžerki pored njih trzalo se lice i povremeno je zagrizla nokat kao da je na doručku. Nije joj prijao, neprijateljski i ljutito ga je pljuvala. Čuo se zvuk preko okolnih redova, kao nekakva mašina s komprimovanim vazduhom koja je počela da se kvari. Jedan jedini put pogledala je prema susedima i rekla preglasno, kao da mora svaku reč da iskašlje: „Baš me briga za sve ovo. Ja sam sasvim mirna.”

Ana je spustila ranac između stopala i neko vreme gledala praznu scenu. Švedske merdevine iza nje prekrili su velikim logotipom emisije, imenom Zvezde zovu i sloganom „Neka vaš talenat zasija!”. Za sada su sijali samo sunce koje je grejalo kroz prozor i nervoza. Znoj i leto mešali su se u zagušljivi prekrivač. Mirisala je prevelika količina parfema, plastike, sredstava za čišćenje i, sasvim pritajeno, još i ustajali znoj.

Ana je bila svesna fleka na kolenima i pokušala je što neprimetnije da ih očisti. Nije joj išlo od ruke i zato je stavila ranac u naručje i na silu ga rastegla.

Isprva joj se činilo da voditeljka u uskoj beloj haljini pleše na desnoj strani dvorane, a potom se pokazalo da samo pokušava da pronađe način kako da u uskoj suknji dovoljno podigne nogu kako bi se popela na prvi stepenik od pet, koji su vodili na scenu. Dvorana je zadržala dah i očekivala pad, ali gospođa je nekako otplesala nagore i sitnim koracima stigla do mikrofona, postavljenog tačno na sredini.

Sudeći prema aplauzu, za nju su čule mame i tate u prvim redovima, drugi su samo mogli da pročitaju u reklamama da je nekad bila veoma slavna. Najveće entuzijaste pogle-